מכתבים

הותגה בפרישה לפנסיה אחרי תקופת שירות מוגדרת. משמע שסכומים אלה לא יוכרו כהכנסה (הן לצרכי מס־הכנסה וחוקי מטבע־חוץ) עד להעברתם פיסית לידי מודעי. אין איפוא בעיתוי הדיווח כל אינדיקציה למעשה בלתי חוקי. דרישתו של לביב לחקירה ממצה בלא שהביא כל ראיה המצדיקה חקירה כזו, היא מגוחכת.

יאיר אירבך, שיקאגו, ארצות־הברית

● ואף־על־פי־כן, בודק עתה היועץ־המישפטי לממשלה את חוקיות עיסקות המטבע של השר מודעי.

● ● ●

מי השפוי?

למרות שגם בעבר לא נמניתי עם אוהדיכם מבחינה פוליטית, נהניתי לקרוא דברים על העיתון לאחר המהפך. הפאניקה את השבועון, לצערי לא אוכל לומר אותם ו„ההתנפלות" על המישטר החדש, וחלוקת הציבור לשפויים ולא שפויים, הגדישו לגבי את הסאה.

אני רואה את עצמי כלא מפלגתי ובכל זאת מאחל למר בגין וממשלתו הצלחה בחילוץ המדינה מהמצב אליו הגיעה ערב הבחירות. דבר זה הופך גם אותי ללא שפוי בעיניכם.

נתן תמרי, לונדון, בריטניה

● ● ●

איפה השוניים?

איך זה אף פעם לא נשמעות כאן נהמות נגד הנמר־של־נייר שלכם, דן עומר? האם אתם משתיקים אותן באיבן בגלל חוסר ערכן הספרותי? הנה אני רוצה לאתגר לו אתגר: האם אתה, דן עומר, דן באומר את היצירות רק בצלם יוצרן, וכל מה שמייצרים אנשי הקליקות הטובות — טוב, ואנשי הרעות — רע, חד וחלק?

אם לא, בוא נראה אותך חורץ ולוא שורה אחת על יצירה שאינך מכיר את אביה־ואמה ואינך יודע, לאיזו קליקה הם שייכים, אם בכלל! הלוא שלחתי לך שני רומנים — את קונצ׳רטו לנער צורם ותז־מורת לפני שנתיים, ואת דופקים לפני ארבעה חודשים; ולא נכתבו כיום כל כך הרבה יצירות שעוסקות בבעיות החברה וההתרבות שלנו, שאין מקום לשורה אחת!

אם הן ראויות שיתעלמו מהן, בוא נראה אותך כותב זאת, דאם לא, אז בוא תלקק אותן או תטרוף אותן, לעזאזל, כראוי לגמר! אמנם שלחתי את הספרים גם לשאר מבקרי ישראל ומבקרותיו, וגם פוצים־לא־פוצים פה, אבל להם אין מדור של שלושה עמודים שבועיים בעיתון שה־סמל שלו אריה שואג!

ריקי קיר, תל־אביב

● ● ●

מורשת בבל

נודה לכם מאד אם תיאותו לסייע בידינו להוציא לפועל מטרה חשובה, ותביאו ל־ידיעת הציבור הרחב את דבר הקמתה של ועדה אקדמית במרכז־מורשת־יהדות־בבל. הדבר חשוב לנו מאחר שמרכז מורשת־יה־דות־בבל מתחיל בימים אלה בעבודה מק־פת של איסוף נתונים על יהדות־בבל ו־ריכוזם בו למטרת שימור ומחקר.

מרכז מורשת־יהדות־בבל, העתיד להיפ־תח באור־יהודה יבחר בימים אלה בוועדה־אקדמאית המורכבת מ־22 אנשי אקדמיה הנמנים עם הסגל האקדמאי של כלל ה־מוסדות האוניברסיטאים בארץ. פרופ׳ שמו־אל מורה מהאוניברסיטה העיברית נבחר כיו״ר הוועדה.

הוועדה תפעל בהקדם האפשרי להפיכת המרכז כמקור לריכוז חומר אינפורמטיבי למטרות מחקר וישימור. לשם כך כבר נב־חרו שש ועדות שתפעלנה כל אחת בתחום התמחותה למען קידום המטרה הנ״ל. אי־לכך אנו מבקשים מכלל הציבור של העדה־הבבלית בישראל להעמיד לטובת המרכז כל חומר תיעודי, סיפרותי או פולקלורי המצוי בידם. המרכז יעיין בחומר ויתעד אותו במיסגרתו במידה שהמוסר מוכן לת־רום אותו, במידה שלא, יצלם המרכז את ה חריבוומוישת

החומר וישיבו לבעליו.

המרכז יהיה מוכן גם לקבל חפצים שיש בהם נגיעה לפולקלור הבבלי ולהדבר אמור בחלקי לבוש, תשמישי קדושה וכו׳.

רות תעאר, מזכירה אקדמאית, אור־יהודה

● כתובת המרכז למורשת יהדות בב־לי: רחוב בוגרשוב 3, תל־אביב.

● ● ●

אישפוז קבוע

ביום בו אושפז ראש־הממשלה מנחם בגין בבית־החולים, הודיעו רופאיו כי מצבו „מצויין". אחרי שני ימי אישפוז מסרו כי מצבו „טוב". חלפו עוד יומיים והם מסרו כי ראש־הממשלה מרגיש „בסדר". למחרת נמסר כי „מצבו משתפר והולך." על מנת שמצבו של ראש־הממ־שלה לא יורע, כדאי אולי לשחררו מיד מבית־החולים.

אסתר פורת, רמת־גן

● ● ●

בושיט בצה״ל

מה עושה הבולשיט לצה״ל?

הוא פוגע בכוח הגברא של החיילים וכן בכושר לחימתם. בכל מחנה טירונים בעולם יש סיפורים (כוזבים) על ברזם או סודה שמכניסים בקפה „נגד היצר". הטירונים מרגישים בפגיעה ומתים כמו זבובים אם הם נשלחים לקרב.

משימת הבולשיט מאפשרת לקצינים גרועים להחזיק מעמד בימי שלום. כך שגילוי נחשלותם וכישלונותיהם עולה, אחר־כך בדם. הבולשיט הורס את המוטי־באציה. מי שמרשפל, לא יעשה דבר ללא השגחה ופיקוח. הוא ישגא את הקצין יותר מאשר את האוייב ובצדק. הרי החולצה קרובה יותר מאשר המעיל, מלמדים אותנו.

המקור ההיסטורי של הבולשיט היא ה־חברה הפיאודלית. האם באמת חושבים כיום שכך אפשר לנהוג בבעלי־מקצוע מעולים וצברים בני ימינו, כמו בפלחים נפחדים?

הסיבה הנוכחית של פעולות אלה ש־הנהגו בצה״ל על פי הוראת שר־התביטחון. היא שחצנות מעמדית. שר־התביטחון הוא אומנם לוחם, אבל התגייס לצה״ל כקציץ ולא עבר בעצמו את ההשפלות הקשורות בשיטת הבולשיט. כותב שורות אלה עבר את גיל ה־55 וזו הפעם הראשונה שהוא שמח בכך. התמרדתי נגד „גילוח חובה" בהגנה בגיל 16 ואילו הייתי עכשיו מגוייס ודאי הייתי מגיב בשיטה שהיתה מובילה אותי למאסר עולם.

פנחס כהן, בנימינה